

РЕШЕНИЕ

№ 4810

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 157 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА

при участието на секретаря КОЯ Н. КРЪСТЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА ИВ. ТОДОРОВА Гражданско дело № 20231110127586 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от ищеца „Д.З.И. – О.з.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ и чл. 86 ЗЗД за осъждане на ответника З.А.Д. „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, за заплащане на сумата 1779,07 лв., представляваща неплатена част от регресно вземане за изплатено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за вредите, причинени на автомобил „М. L200“ с рег. № ***** от настъпило на 17.08.2022 г. в гр. София ПТП по вина на водача на лек автомобил „П. 206“, рег. № ***** , гражданската отговорност на което е застрахована при ответника, и обичайни ликвидационни разноски, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба – 22.05.2023 г. до окончателното ☐ погасяване, и на сумата 46,24 лв., представляваща обезщетение за забава за периода от 02.03.2023 г. до 22.05.2023 г.

Ищецът „Д.З.И. – О.з.“ ЕАД извежда съдебно предявените права при твърдения, че на 17.08.2023 г. в *****, с посока на движение „О.ш.“ е настъпило пътно-транспортно произшествие между лек автомобил „М. L200“ с рег. № ***** , по отношение на който бил застраховател по имуществена застраховка „Каско“, и лек автомобил „П. 206“ с рег. № ***** , за който бил налице сключен договор за застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите с ответника. В резултат от произшествието, на застрахования при ищеца автомобил били причинени вреди, за отстраняването на които ищцовата страна заплатила сума в размер на 3558,15 лева, като сторила и ликвидационни разноски в размер на 25 лв. Твърди се, че вина за настъпилото ПТП имал водачът на застрахованото при ответника МПС, който поради нарушаване на правилата за движение по пътищата, при движение в дясна пътна лента предприема извършване на неправилна маневра завои наляво и удря движещият се в дясна пътна лента лек автомобил „М. L200“ с рег. № ***** , застрахован с имуществена застраховка при ищцовата страна. Предвид наличието на застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за управлявания от делинквента

автомобил, ищецът счита, че със заплащането на застрахователното обезщетение по сключената имуществена застраховка се е суброгирал в правата на увреденото лице срещу застрахователя по гражданска отговорност на причинителя на вредите, който следвало да заплати сумата от 3558,15 лв., включваща регресно вземане за изплатеното застрахователно обезщетение и 15 лв. ликвидационни разноски за определянето му. След отправена покана до ответното дружество е погасено чрез прихващане част от регресното вземане в размер на 1804,08 лв., но останала непогасена сумата от 1779,07 лв., която претендира. Претендира и обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 02.03.2023 г. до 22.05.2023 г. в размер на 46,27 лв.

Ответникът оспорва предявения иск с отговор на исковата молба, подаден в законоустановения едномесечен срок. Оспорва механизма на ПТП, изложен от ищеца. Твърди, че вина за настъпилото ПТП има водачът на лек автомобил „М. L200“ с рег. № *****, който е предприел маневра изпреварване на лек автомобил „П. 206“ с рег. № *****, въпреки че процесният пътен участък е бил сигнализиран с пътен знак В24 „Забранено е изпреварването на МПС, с изключение на мотоциклети без кош и мотопеди“, и същевременно не е осигурил достатъчно странично разстояние между своето и изпреварваното МПС, във връзка с което релевира възражение за съпричиняване. В условие на евентуалност, оспорва стойността на настъпилите вреди по застрахования при ищеца автомобил и твърди, че не са настъпили вследствие от процесното произшествие. Претендира съдебни разноски.

След като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства и изявленията на страните, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Между страните не е спорно, поради което този факт е отделен за безспорен и ненуждаещ се от доказване с доклада по делото, а и от представената по делото комбинирана застрахователна полица № *****/1 от 16.09.2021 г. се установява, че на същата дата ищецът, застраховащият „ОББ И.“ ЕАД и застраховано лице М. Е. Е., са сключили договор за имуществена застраховка „Каско +“ за лек товарен автомобил марка „М.“, модел „L 200“ с рег. № ***** с период на покритие на застраховката от 00:00 часа на 20.09.2021 г. до 23:59 часа на 19.09.2022 г. при клауза „Пълно каско“. Представени са и общите условия на ищеца, приложими за имуществена застраховка „Каско“.

Не е спорно между страните, че въз основа на посочения застрахователен договор за застраховка „Каско“ ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на в размер от 3583,15 лв. с включени 15 лв. ликвидационни разноски, от които ответникът е заплати сумата от 1804,08 лв.

Не се спори и относно обстоятелство за наличието на валиден договор за застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите за лек автомобил „П. 206“ с рег. № ***** при ответното дружество.

От събраните по делото писмени доказателства – двустранен констативен протокол за ПТП 17.08.2022 г., уведомление за щета № *****, опис – заключение по щета № *****, възлагателно писмо, калкулация о претенция № *****, приемо-предавателен протокол, фактура, ликвидационен акт по щета № ***** и платежно нареждане, транспортен лист, фактура от 16.07.2018 г., фактура от 03.07.2018 г., платежно нареждане от 19.01.2023 г., се установява, че в срока на застрахователното покритие, на 17.08.2022 г. в ***** по посока на движението към „О.ш.“ е реализирано пътнотранспортно произшествие между товарен автомобил „М.“, с рег. № ***** и лек автомобил „П. 206“ с рег. № *****, в резултат на което на товарен автомобил „М.“, с рег. № ***** са нанесени щети.

Видно от приложената по делото покана ищецът е изпратил регресна покана до

ответника за възстановяване на платеното застрахователно обезщетение, получена на 30.01.2023 г., видно от приложената разписка към товаритницата. Представено е и писмо от ищеца до ответника за извършване на прихващане по регресни вземания между страните и Приложение № 1 със списък на заведени щети и дължимото застрахователно обезщетение.

За изясняване на механизма на настъпване на ПТП са събрани гласни доказателства, чрез разпита на свидетелите М. Е. Е. и М. Ц. А..

В своите показания св. Е. изнася данни, че си спомня да е управлявал товарен автомобил – пикап „М.“, както и за процесното ПТП. Същото настъпило в гр. София, на булеварда в кв. „М.“, който води към „О.п.“. Не спомня да имало маркировка, но пътят е широк като двулентов. Движил се от лявата страна на пътя в посока на право, а другият автомобил се движил от дясната страна също на право, когато водачът на другия автомобил рязко завил наляво, поради което между двата автомобила настъпил удар. Заявява, че натиснал спирачките и ударил другия автомобил отстрани по вратите на автомобила. Събитието станало на кръстовище, където пътят се разклонява на две, отляво за кв. М. 4 и излиза на „О.п.“.

В своите показания св. А. заявява, че е участвала в ПТП с управляван от нея лек автомобил „П. 206“. Прибирала се от кв. „М. 4“ към П., движила се по бул. „А.М.“, който води към „О.п.“ и трябвало да вземе отбивка наляво, по който път да стигне по околоръстното в обратната посока към П. и за това дала ляв мигач, но друг автомобил се ударил в нея в лявата част на колата, отстрани и отзад. Заявява, че лентите за движение са две в една посока, а тя се движила в лявата част на платното за движение. Другият автомобил се движил с бърза скорост и го забелязала, когато се ударил в нейния автомобил.

Поради констатирано противоречие между показанията на свидетелите е проведена очна ставка, в която всеки от свидетелите потвърждава първоначалните показания, като допълнително се установява, че в момента на същото място има маркировка между двете ленти в посока.

В хода на делото е прието заключение по назначената първоначална и допълнителна съдебна автотехническа експертиза, която съдът кредитира изцяло като обективно безпристрастно и компетентно даденото. Вещото лице по изготвеното заключение е посочило механизма на настъпване на ПТП, а именно на 17.08.2022 г. около 21,40 ч. лек автомобил „П. 206“ с рег. № ***** се движи по бул. „А.М.“ с посока на движение „О.п.“, като на 200 метра преди „О.п.“ водачът предприема маневра завой наляво от дясната пътна лента, като не пропуска и реализира ПТП с движещият се в ляво от него автомобил „М.“, с рег. № *****. Вещото лице е установило нанесените вреди автомобил „М.“, с рег. № *****, които от техническа гледна точка се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП при изяснения механизъм. Вещото лице е определило и стойността на щетите по автомобил „М.“, с рег. № ***** към датата на настъпване на ПТП-то по средни пазарни цени, а именно 3558,15 лв. като е взел предвид срока на експлоатация на автомобила – 10 месеца и 28 ден, а обичайните разноски за ликвидиране на щета по риск Каско при ПТП са в размер на 15 лв. Вещото лице е установило, че от техническа гледна точка причината за настъпване на ПТП е предприетият от страна водача на лек автомобил „П. 206“ с рег. № ***** ляв завой от дясна пътна лента, в резултат на което е пресякъл траекторията и е навлязъл в опасната зона на движещият се от ляво автомобил „М.“, с рег. № *****. Заключение е също така, че според данните по делото ударът е бил непредотвратим. Не е установена хоризонтална и вертикална

пътна маркировка в процесния участък. В допълнителното заключение по САТЕ вещото лице потвърждава първоначално установения механизъм на настъпване на процесното ПТП. Заклучило е, че съобразно уврежданията по двете превозни средства, може да се направи извод, че първоначалното съприкосновение е между предна дясна част на автомобил „М. Л200“ и странична лява част на лек автомобил „П.“. Също така вещото лице е посочило, че ако лек автомобил „П. 206“ се е движил в лявата лента няма как да настъпят увреждане в неговата странична лява част.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Основателността на предявения осъдителен иск по чл. 411 КЗ се обуславя от установяване на правопораждащ фактически състав, който включва следните елементи: 1/ наличие на валиден и действащ към датата на процесното ПТП договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения автомобил; 2/ заплащане на застрахователно обезщетение от ищеца – застраховател на застрахования в изпълнение на сключения между тях договор; 3/ отговорност на предизвикалия ПТП водач по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, възникнала при осъществяване изискуемите елементи на непозволеното увреждане – деяние, противоправност, настъпили в причинна връзка с деянието вреди и вина, която по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага; 4/ наличие на валидно застрахователно правоотношение между делинквентата и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“ със застрахователно покритие към датата на ПТП.

Въз основа на събраните в хода на делото доказателства съдът намира, че се явява доказано възникването на регресно вземането на ищеца за платеното от него застрахователно обезщетение за вредите, причинени на застрахованото при ищеца по застраховка „Каско“ товарен автомобил „М.“, с рег. № *****, от виновното поведение на водача на лек автомобил „П. 206“ с рег. № *****, последното застраховано по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ при ответното дружество.

При съвкупния анализ на събраните в хода на делото доказателства, в това число писмени, гласни и от заключението по изготвената съдебна автотехническа експертиза, може да се обоснове извод за механизма настъпване на ПТП, а именно на 17.08.2022 г. около 21,40 ч. лек автомобил „П. 206“ с рег. № ***** се движи по бул. „А.М.“ с посока на движение „О.п.“, като на 200 метра преди „О.п.“ водачът предприема маневра завой наляво от дясната пътна лента, като не пропуска и реализира ПТП с движещият се в ляво от него автомобил „М.“, с рег. № ***** . Във връзка с констатираното противоречие между показанията на двамата свидетели – участници в процесното ПТП съдът дава вяра на показанията на св. Е. относно факта, че водачът на лек автомобил „П. 206“ е предприел маневра завой наляво от дясната лента за движение, в резултат на което е настъпило съприкосновение между двата автомобила. Показанията на свидетеля Е. са логични, последователни и не противоречат на останалата доказателствена съвкупност. В този смисъл от неоспорените заключения на първоначалната и допълнителна САТЕ се изясни, че локализацията на уврежданията по двата автомобила отговарят на изнесените в показанията на този свидетел факти. Показанията на св. А. съдът не кредитира относно факта, че същата се е движила в лявата лента, доколкото същите противоречат на останалия доказателствен материал, като видно от заключението на допълнителната САТЕ, ако лек автомобил „П. 206“ се е движил в лявата лента за движение, от където е предприела завой наляво, щетите по автомобил „П. 206“ щяха да бъдат локализираны в задна лява част, а не в странична лява част, където действително са настъпили. Предвид това следва да се приеме, че лек автомобил „П. 206“ се е движил в дясната пътна лента, от където са събрани безспорни доказателства, че е предприел завой наляво, пресичайки траекторията на движещият се лява пътна лента товарен автомоби „М.“.

Съдът намира, че при така установения механизъм на настъпване на процесното ПТП, вината за същото е на водача на лек автомобил „П. 206“, който е нарушил разпоредбата на чл. 25 ЗДвП и чл. 36, ал. 1 от ЗДвП. Съгласно ал. 1 на чл. 25 от ЗДвП

водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение. Същевременно в разпоредбата на чл. 36, ал. 1 ЗДвП е предвидено, че завиването наляво се извършва от най-лявата пътна лента по посока на движението, а когато лентите са обозначени за движение в съответна посока - от лента, предназначена за завиване наляво.

Предвид събраните по делото доказателства и установения посредством тях механизъм на настъпилото ПТП, може да се направи несъмнен извод, че водачът на лек автомобил „П. 206“ е предприел маневра за завой наляво от дясната пътна лента, с което пряко е нарушил чл. 36, ал. 1 ЗДвП и същевременно е бил длъжен да пропусне изпреварващият го товарен автомобил „М.“, което не е сторил. Неп изпълнението на двете задължения, съответно визирани в чл. 25, ал. 1 и 2 ЗДвП и чл. 36, ал. 1 ЗДвП е довело до настъпване на удар между двете МПС-та. Същевременно по делото бяха събрани доказателства, че за водачът на товарен автомобил „М.“ ударът е бил непредотвратим и не са събрани доказателства водачът да го е управлявал с превишена или несъобразена скорост. При тези данни съдът намира, че за водача на лек автомобил „П. 206“ е било възможно да възприеме движещия се в лентата в същата посока лек автомобил.

Съдът намира, че остана недоказано релевираното от ответника възражение за съпричиняване в резултат на действия от страна на водача на товарен автомобил „М.“, изразяващо в предприемане на изпреварване при наличието на знак В24 „Забранено изпреварването на МПС, с изключение на мотоциклети без кош и мотопеди“, както и, че не е осигурил достатъчно разстояние между своето и изпреварваното МПС. Тъкмо обратното – по делото бяха събрани доказателства, че водачът на товарен автомобил „М.“ се е движил в лява пътна лента и не се е намирал на една линия с другия автомобил – същото е видно, както от схемата на ПТП в заключението на САТЕ, така и от показанията на свидетелите.

Беше доказана и причинно-следствената връзка между настъпилото ПТП и уврежданията на автомобила, като вещото лице по приетата САТЕ посочва.

Спорен между страните е въпросът и за размера на вредите, който следва да се определи съобразно действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие. Съгласно разпоредбата на чл. 386, ал. 2 КЗ застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитието, и целта е да се стигне до пълно репарирание на вредоносните последици, което обстоятелство обуславя наличието на застрахователния интерес. Следователно от съществено значение е размерът на действително причинените вреди, като обезщетението не може да надвишава действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество (чл. 400, ал. 1 от КЗ, съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка (чл. 400, ал. 2 КЗ). Застрахователното обезщетение не може да надвишава действителната стойност на имуществото към момента на застрахователното събитие, а от своя страна действителната стойност не може да надвишава пазарната му стойност. Следователно застрахователят по гражданска отговорност в хипотеза на регрес спрямо него заплаща само стойността на вредите, дължащи се на унищожаване или повреждане на вещта до размера на нейната действителна стойност към момента на осъществяване на застрахователното събитие - без овехтяване (Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО).

При нейното пълно или частично унищожаване тази действителна стойност се определя от пазарната цена, по която вещ от същото качество и вид може да бъде купено. В този смисъл е съдебната практика на ВКС, според която действителната стойност на вредата по смисъла на чл. 273, ал. 2 и чл. 203 КЗ (отм.) – сега чл. 400 КЗ, е пазарната стойност, достатъчна към момента на увреждането за закупуването на имущество от същия вид, респ. пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилата вреда (Решение № 115/9.07.2009 г. по т. д. № 627/2008 г. на ВКС, ТК, II ТО), като при определяне на обезщетението съдът, ползвайки заключение на вещо лице, не е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката към Наредба № 24/08.03.06 г. на КФН /в този смисъл Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО/.

В случая от неоспореното заключение на САТЕ се доказва, че средната пазарна цена необходима за възстановяване на увредения автомобил, изчислена на база пазарни цени към датата на ПТП е 3558,15 лв. Към така определена действителната стойност на вредите следва да се прибавят и ликвидационните разходи в размер на 25 лв., за които липсва спор между страните.

По делото е доказано също така, че след отправена регресна покана чрез прихващане част от вземането е погасено до размера на 1804,08 лв., поради което предмет на исковата претенция е останалата незаплатена част – 1779,07 лв. Следователно исковата претенция следва да бъде уважена изцяло.

По иска по чл. 86 ЗЗД, съдът намира следното:

Съгласно чл. 412, ал. 3 КЗ застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" изпада в забава за плащане на регресната претенция след изтичане на 30 дни от получаване на покана, или от представянето на всички доказателства, удостоверяващи фактите, на които се основава претендираното вземане. Ответникът не твърди ищецът да не е изпълнил задължението си по чл. 412, ал. 1 КЗ за представяне на доказателствата за претенцията, поради което и доколкото по делото се установи, че на 30.01.2023 г. ответникът е получил регресната покана, с изтичането на 30 дни от който момент следва да се приеме, че ответната страна е изпаднала в забава. Претендира се обезщетение за забава за периода 02.03.2023 г. – 22.05.2023 г., което съдът определя по реда на чл. 162 ГПК в размер на 46,28 лв. Претенцията на ищеца е в по-малък размер, поради което предявеният иск се явява изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По разноските:

При този изход на правния спор и предвид изрично направените от страните искания в тази насока, право на разноски има ищецът. Претендират се сторените от ищеца и включени в представения списък по чл. 80 ГПК разноски, както следва: 121,16 лева – държавна такса, 400 лева – депозит за експертиза, 30 лв. депозит за свидетел и 573,48 лева – реално заплатено адвокатско възнаграждение, които следва да бъдат присъдени в тежест на ответника.

Мотивиран от гореизложеното, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на „Д.З.И. – О.з.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ сумата 1779,07 лв., представляваща неплатена част от регресно вземане за изплатено**

застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско“ за вредите, причинени на автомобил „М. L200“ с рег. № ***** от настъпило на 17.08.2022 г. в гр. София ПТП по вина на водача на лек автомобил „П. 206“, рег. № *****, гражданската отговорност на което е застрахована при ответника, и обичайни ликвидационни разноси, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба – 22.05.2023 г. до окончателното ☐ погасяване, **и на основание чл. 86 ЗЗД сумата 46,24 лв.**, представляваща обезщетение за забава за периода от 02.03.2023 г. до 22.05.2023 г.

ОСЪЖДА ЗАД „Б.В.И.Г.“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** **да заплати на „Д.З.И. – О.з.“ ЕАД, ЕИК *******, със седалище и адрес на управление: ***** **на основание чл. 78, ал.1 ЗЗД сумата от 1124,64 лв.**, представляваща сторените по делото разноси.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____